

Vakáció

Begurul a benzinkút melletti Autogrill parkolójába, a feleséget csendre inti, eleget hallotta már olaszul méltatlankodni, a gyerekek hátraszól, akar-e vécére menni, végül úgy csapja be az ajtót maga mögött, mintha ezzel próbálná kikököteni a valóságból ezt a hosszú, elnyújtott utat, amelynek még a negyedénél sem járnak.

Tulajdonképpen örül, hogy vége az egésznek, ennek a nyári, képlékeny-nyúlékony szabadságnak, ahonnan talán még nagyobb szabadságba tér vissza egyszerű magyar vállalkozóként, mert a vakációt szorosnak érzi, így összezárva, megtervezve, kicentizve. Bemegy a kis boltba, lassan jár körbe a polcok között, megnézegeti a szendvicseket, amelyek már a civilizáció kezdetét jelzik, elhagyták a déli csizmasarok tengeri ételektől bűzlő fertályát, ilyen szendvicseket esznek a normális emberek, nem pedig pácolt vízi szörnyeket ananászdarabkákkal. Felnéz, látja maga körül az arcokon, mit gondolhatnak róla, hiszen idegen, ott tekergett ebben az idegenségben a saját fájdalma, s ebben a fájdalomban a nyár minden pillanata: séták a szeles San Foca halszagú, zsúfolt utcáin, vacsora homárral, kagylókkal, különféle köretekkel, nyakon öntve Torre dell'Orso füledt éjszakai sétáival az afrikai árusok között, és ebben az egzotikus kavalkádban mindvégig ott emelkedik a család falak nélküli börtöne.

Hát most elengedi magát, kihasználja az időt, amíg egyedül lehet, ujjáival finoman megtapogatja az összes árut, az öt euró alá akciózott kortárs olasz könyveket, a hosszú csomagolásba burkolt ezerszínű rágógumikat, a plüssállatokat, amelyeket gyerekek és felnőttek egyaránt megnyomkodtak, mert mennyire mókásak.

Végül úgy dönt, elég ebből, ki kell mennie, előveszi a pénztárcáját, átpörgeti a bankjegyeket, megélné belőle otthon pár hónapig, alig egy tizede annak, amit a felesége szülei egy nap kiszórnak, de nem gondol bele, csak abba, hogy mihez is kellene kezdeni. Vesz egy képregényt a gyerekek, legalább ennyit olvasson, talán ragad rá valami a nyelvből, esetleg még az

emberek jelleméről is, olcsó természetfölötti krimi, de elég sötét ahhoz, hogy őszinte legyen. Angol nevű hős, de olasz mentalitás: a Dylan Dogból leemel hármát, aztán rövid gondolkodás után hozzámárol egy La Gazzetta dello Sport nevű rózsaszín újságot is, mert abban a gyíkokkal és pókokkal megosztott házban sem internet, sem tévé nem volt, szinte irigyelte ezért a kölyköt, mert neki van PSP-je, amivel aztán azt csinál, amit csak akar, játszik, filmezik, zenét hallgat, igazi beilleszkedő. Hát hol van ehhez képest ő, ennek az idegennek tűnő fiúnak az apja, hol van ettől a disztíngvált életmódtól, amit itt erőltetnek rá és a fiára? Szinte megrémíti az olasz család igényessége, mindent lenéző összetettsége és mindent kizáró kifinomultsága, mert ráragad a saját személyiségére is, eltompítja mindazt, ami valaha volt, és ami talán még mindig megvan.

Ez hát a feszültség oka – töpreng, itt rágódik a kicsinyes büszkeségével, kezében annyi árucikkkel, hogy jóformán el sem bírja őket, itt gyökerezik minden ellentét közte és a felesége között, ennyi csak, más neveltetés, más háttér, bármelyik magazinban utána lehet olvasni, mennyire veszélyes ez egy házasságra nézve, akár csak egy futó párkapcsolatra is. Itt van, Olaszország peremvidékén, akár a Hold felszínén is sétálhatna, ugyanúgy fulladozik, ugyanúgy lebeg az idegen materiában, vagy éppen ellenkezőleg, az egésznek az anyagtalanságban, mint egy növény, amit kihúztak a földből és most vízbe tesznek.

Ennyi hát, *peccato*, mert ez valaha nagy szerelem volt, most meg csak kitérők és vakációk közti túlélés, levegőért kapkodások sorozata: néha felszínre úszni, de többnyire nyakig az életben túrni.

A rádióban Renato Carosone eredeti dala, a *Tu vuoi fa' l'americano* szólal meg, mintha ezzel lázadna valaki a remix ellen, és így hirtelen élettel telik meg a hely, reménnyel, jobb színben tüntet fel mindent ez a hangulat: az ország védjegye.

Ennek az országnak, amelyet most készül elhagyni, és szívébe a rossz élmények ellenére is előmelegített nosztalgia fészkel be magát, ettől pedig úgy érzi magát, mintha egyszerre több személyisége lenne, amelyek akkor sem férnének meg egymás mellett, ha kétszer olyan nyitott lenne mindenre.

Fizet, nem nagy veszteség, csak pénz, amiből bőven van, másnak ennyi sem jár soha, töredéke sem, meg kell még szokni, lesz rá ideje ezen gondolkodni, ha fejben kizárja a feleségét és a gyereket a hosszú, egy álló napig tartó autópályán. Előbb elhagyják a trullik, ságrák, torrék világát, aztán száguld tovább a táj mellettük. Mire a nap már magasan jár, nem

látják többé a vakító éggel összenőtt tengert, mire a nap lebukna a horizonton, elérik a hegyeket, az alagutakat, éjszaka megpihennek Veronában, aztán tovább a jellegtelen osztrák autópályán, mígnem elérik a határt, ahol belőhetik végre az MR2-t, aztán már csak pár perc, míg végre megérkeznek Zala megyébe, haza. Ennyi ideje van átgondolni mindazt, amit most az életének nevez.

Kilép a boltból, visszasétál az autóhoz, a vásárolt dolgokkal egyensúlyoz, fejével biccent, hogy a gyerek nyissa ki az ajtót, bead neki mindent, aztán helyet foglal a volán mögött, mintha királyságának trónjára érkezett volna. A rádióban fecseg a reklámhang, zúg a plasztikzene, és ahogy beindítja a motort és kifarol a parkolóból, hogy rátérjen az autópályára, azonnal nekiáll panaszkodni a felesége is.

Nem számít, képes rá, hogy csakis előre tekintsen, a hosszú útra, amely még előttük áll.

Számolja hát a perceket a következő megállóig.